

land, som i årene 1990-1995 har fået 71,3 mio. kr. til 24 miljøprojekter.

Rusland er ligeledes omfattet af Demokrati-fonden, der i de samme år har bevilget 19,7 mio. kr. til russiske formål spændende fra oprettelse af en arbejdsformidling i Moskva og en journalistuddannelse i Skt. Petersborg til udveksling af erfaringer inden for frisørfaget. Vi har givet 63,7 mio. kr. til humanitær bistand, 25 mio. kr. til teknisk-administrative projekter og 95,6 mio. kr. til specielle sektorprogrammer samt 32,6 mio. kr. til et kombineret bolig- og landbrugsprojekt ved Skt. Petersborg, hvor afskedsede soldater omstilles til det civile liv.

I praksis demonstrerer vi således, at man både kan være medlem af NATO og være ven af Rusland, på samme måde som ansøgerlandene ønsker at være det. Hvis Rusland desuagtet agter at opfatte udvidelsen af NATO som en fjendtlig handling og samtidig agter at modtage alle overførslerne, har landet et problem med at forstå den nye æra, som Havel påpegede. Dette problem skal løses gennem samarbejde og samvirke, men ikke på bekostning af de nye demokratiers krav om at være selvbestemmende, thi da har vi ikke skabt en ny sikkerhedsstruktur i Europa, men en ny usikkerhed.

I den forbindelse bør det bemærkes, at SNG-landet Ukraine har erklæret, at det ikke selv vil søge optagelse i NATO, men heller ikke vil modsætte sig, at andre lande suverænt beslutter sig for medlemskab af NATO. Det føler sig ikke truet af den grund, og det bør Rusland heller ikke gøre. NATO er en forsvarsalliance, og føler man sig truet af en sådan, kan det kun skyldes, at man pønser på angreb, og det gør Rusland jo ikke.

Det siger sig selv, at vi ikke kan godtage Enhedslistens dagsorden, der lød som en krydsning mellem Viggo Hørup og Lasse Budtz.

Gert Petersen (SF):

For 5-6 år siden var der en udbredt forventning om, at hele ideen om at basere freden på gensidig frygt og gensidige trusler hørte fortiden til og nu ville blive afløst af en kollektiv sikkerhed baseret på vidtgående nedrustning.

Den kolde krig var slut – sådan mente alle, måske bortset fra fru Annette Just og enkelte amerikanere.

Uanset at man må erkende, at nationalistiske bål er flammert op i mellemtiden, er det afgørende, at den dødsensfarlige spænding mellem Øst og Vest med dens vanvittige kaprustning er for-

svundet. Hvad skal man så med et fortsat gigantisk krigsberedskab? Endnu mens Gorbatsjov var præsident, blev der da også indgået en aftale om konventionel nedrustning mellem Atlanterhavet og Ural, den såkaldte CFE-aftale. Målet var det forholdsvis beskedne at skabe balance mellem de to magtblokke.

Siden da er den ene blok forsvundet, men nogen nedrustning kom der da ud af det. Rusland skulle f.eks. ned på 5.700 panservogne, men på grund af armod er destruktoren blevet noget forsinket, siger russerne, så antallet er lidt højere. Desuden råder Rusland, som det fik lov til, over 11.000 panservogne øst for Ural. NATO har nøje overholdt sine forpligtelser og råder derfor kun – i meget store gåseøjne – over 16.500 panservogne i Europa og 12.000 i USA. Men disse enorme tankstyrker, der jo blev skabt for at være rede til det store tankslag midt i Europa, hvis det gik galt, hvad i alverdens riger og lande skal de tjene til nu, da den kolde krig er slut?

Ser vi på atomvåbnene, er billedet det samme. De store aftaler mellem USA og Rusland om en reduktion er ikke blevet ratificeret endnu, og selv når eller hvis de bliver gennemført – det vil tage lang tid – vil en tredjedel af disse våben være tilbage, og kapaciteten til at udslette alt liv vil være velbevaret. Hvad skal de gøre godt for, og hvad er Frankrigs formål med netop nu at modernisere og dermed forstærke sin efterhånden ganske betydelige atomslagstyrke? Det er jo meningen med de franske forsøg i Stillehavet. Det er ikke helt det samme lyse billede, som jeg hørte hr. Jørgen Estrup udmale heroppefra af det, der er sket de sidste 5 år. Så spørgsmålet om atomvåbenfri zoner i Norden og omkring Østersøen er åbenbart slet ikke blevet uaktuelt.

Vi venter stadig på nye CFE-forhandlinger og en ny dynamik i den konventionelle nedrustning, vi venter på ratifikation og gennemførelse af START 2-aftalerne, og vi venter på, at de tre andre atommagter også indleder atomnedrustning. Men det er altså alt sammen noget, vi venter på. Den fredsdividende, der blev talt så meget om for 5-6 år siden, er efterhånden svunden ind til en noget sølle check.

Og billedet bliver ikke bedre, når vi løber ind i den absurde debat om udvidelse af NATO, den sidste militære blok fra den kolde krigs tid. Hvis det bliver resultatet, hvis der sker en sådan udvidelse, vil vi opleve en tilbagevenden til den kolde krig, men denne gang uden ideologiske overtoner. Det vil ikke være kommunisme kon-